

politi befinder sig, er det vistnok Noget, som maa ligge nær for Tanken, at det Bedste og maaskee eneste rette, kraftige og indgribende Middel mod den Svækkelse, hvoraf vort Landpoliti lider, vilde det være, naar Staten kunde støtte sig paa en kraftig Medvirkning fra Communens Side; men at begynde med paa dette lille, ganske særegne Gebeet at kalde et saadant stort Communalapparat tillibe, det — ja, det er maaskee en Smagsfag, men det støder idetmindste min Følelse.

Naar man dernæst feer noget mere specielt paa de nærmere Forskrifter om disse communale Dpfynsmænd, navnlig ogsaa, hvad det Formelle angaaer, saa troer jeg, at man vil finde, at Endringsforslaget lider af saadanne Mangler, at selv om man kunde tiltræde Principet, Tanken deri, vilde man dog vanskeligt kunne tiltræde den Formulering, hvori det nu foreligger. I saa Henseende maa jeg tillade mig at fremsætte endnu nogle Bemærkninger. Det hedder i § 11 i Begyndelsen, at Sognefogderne skulle være forpligtede til at anholde dem, som gjøre sig skyldige i Overtrædelse af Fisseriloven; ved denne Opfattelse kommer der en Uklarhed ind i Materien, som ikke har været der før. Ved Siden af den særlige Control, saaledes som Controlen paa Spen kaldes, har der altid bestaaet en Control i Land ved Politimesteren og Sognefogden. Det er efter de herhenhørende, som efter alle Lovbestemmelser, Politimesteren og Sognefogden, som have det almindelige Tilsyn og skulle være virksomme for at forhindre Overtrædelser og, naar saadanne have fundet Sted, at faae dem opdagede og forfulgte, og det fremgaaer ogsaa baade af Lovudkastets Motiver og af hvad der overhovedet ligger for i Sagen, at man ikke ved at hentlægge den specielle Control, som tidligere havde været paalagt Politimesteren og Sognefogden, til den særlige Control paa Vandet, har villet gjøre nogen Forandring i den almindelige Pligt, som disse Functionairer have med Hensyn til Lovens Overholdelse. Dette fremgaaer blandt Andet tydeligt, naar man feer hen til de Paragrapher i Loven af 29de December 1857, som bleve staaende, efterat Lovudkastet har ophævet andre. Men naar nu Endringsforslaget her i § 11 taler om, at Sognefog-

derne skulle anholde, kan det ikke være Andet, end at den Tanke meget stærkt maa trænge sig frem, at det vistnok kun er Sognefogderne, og ikke Politimestrene, der skulle have at gjøre med Lovens Overholdelse iland og det saameget mere, som der i det Følgende af denne Paragraph tales om det Hverv, Politimesteren skal have, uden at Opmærksomheden henledes paa, at han ogsaa i Almindelighed skal vaage over Lovens Overholdelse; det er en Uklarhed, som ikke er helbig. Men der er endnu en anden Mislighed ved denne Bestemmelse, saaledes som den er affattet. Det er nemlig ganske vist, at Sognefogderne nu i Almindelighed have Ret til efter Omstændighederne at anholde Personer, der gjøre sig skyldige i Overtrædelse af Lovene, men denne Ret gaaer dog ikke saa vidt, at de i alle Tilfælde, navnlig hvor kun en ubetydelig Lovovertrædelse finder Sted, kunne anholde den Paagjældende, endnu mindre, at de ere forpligtede dertil; men det skulle de, efter hvad der siges, for Fremtiden være. Nu vil jeg dog bede det høie Thing betænke, at her er Spørgsmaal om smaa, ubetydelige Lovovertrædelser, som i Reglen kun ere forbundne med et ringe Bødeansvar, og her vil man, at en Anholdelse af den paagjældende Lovovertræder i ethvert Tilfælde skal finde Sted. Man være nu saa ivrig, som man vil, for at sikkre Lovens Overholdelse, saa troer jeg dog, at det vilde være forunderligt, om de, der skulle være Vogtere for den borgerlige Frihed, vilde tiltræde en saadan Bestemmelse i en Materie som denne, at der for hvilken som helst lille Lovovertrædelse skulde stee Anholdelse paa Person, og Vedkommende bringes for en Retsbetjent; og det vilde især være underligt, naar man feer hen til, at der i Instruxen for den specielle Control af 3die August 1858 § 11 staaer med Hensyn til Controleurerne, at disse til Lovens Overholdelse specielt ansatte Personer ikke maae give sig af med personlig Anholdelse undtagen i Nødvendighedstilfælde, saaledes navnlig, naar der øves Vold eller Fornærmelse mod Controlen, eller den Paagjældende, som har overtraadt Loven, ikke paa Stedet eller i Nærheden deraf kan constatere, hvem han er. Det er virkelig imod de sædvanlige Lovregler og mod, hvad der er naturligt og rigtigt, at